

Ustavni sud Republike Hrvatske

Zakon o općem upravnom postupku (Narodne novine broj 53/91)

Članak 209.

PRAVO NA ŽALBU, ODNOSNO DRUGU PRAVNU ZAŠTITU, MOŽE SE UČINKOVITO OSTVARIVATI SAMO AKO TIJELO KOJE JE DONIJELO RJEŠENJE NAVEDA RAZLOGE ZA TO RJEŠENJE, KOJI SE ONDA MOGU POBIJATI U OBRANI ŽALITELJEVIH PRAVA I NA ZAKONU ZASNOVANIH INTERESA.

(Odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, broj: U-I-248-1994 od 13. studenog 1996.)

Iz obrazloženja:

“Prema odredbi stavka 3. članka 209. Zakona (o općem upravnom postupku) kad je nadležni organ zakonom, ili drugim propisom utemeljenim na zakonu, ovlašten riješiti stvar po slobodnoj ocjeni, dužan je u obrazloženju, pored podataka iz stavka 2. ovoga članka, navesti taj propis i izložiti razloge kojima se pri donošenju rješenja rukovodio.

Druga rečenica tog stavka, koja se osporava, glasi:

‘Ti se razlozi ne moraju navesti kad je to u javnom interesu zakonom ili uredbom izričito predviđeno.’

Prema osporenoj odredbi stavka 4:

'Ako je zakonom ili uredbom posebno predviđeno da se u rješenju doneseno me po slobodnoj ocjeni ne moraju navesti razlozi kojima se organ pri donošenju rješenja rukovodio, u obrazloženju rješenja navode se podaci iz stavka 2. ovog članka, propis kojim je organ ovlašten da riješi stvar po slobodnoj ocjeni i propis kojim je ovlašten da ne mora navesti razloge kojim se pri donošenju rješenja rukovodio.'

Podnositelj prijedloga za pokretanje postupka za ocjenu suglasnosti ovih odredaba s Ustavom, A.Ž. iz Z., pozvao se je na odredbe članka 18. i 19. Ustava Republike Hrvatske. Prijedlogom se također ističe, polazeći od odredbe članka 206. stavak 3. Zakona, prema kojem pismeno rješenje sadrži, pored ostalog, obrazloženje, te od odredbe članka 209. stavak 2. Zakona, prema kojem obrazloženje rješenja sadrži i razloge zbog kojih nije uvažen koji od zahtjeva stranaka, što je prema Zakonu o općem upravnom postupku pravilo, da su citirane odredbe neustavne same po sebi kao i zato što - kao odredbe ustavnog zakona - daju temelj i drugim zakonima i propisima da propišu ne navođenje razloga za određeno rješenje...

Odredbama članka 18. Ustava jamči se pravo na žalbu protiv pojedinačnih pravnih akata donesenih u postupku prvog stupnja pred sudom ili drugim ovlaštenim tijelom, s tim da pravo na žalbu može biti iznimno isključeno u slučajevima određenim zakonom ako je osigurana druga pravna zaštita. Prema odredbama članka 19. Ustava pojedinačni akti državne uprave i tijela koja imaju javne ovlasti moraju biti utemeljeni na zakonu, i zajamčuje se sudska kontrola zakonitosti pojedinačnih akata upravnih vlasti i tijela koja imaju javne ovlasti.

Iz ovih ustavnih odredaba slijedi da se pravo na žalbu, odnosno drugu pravnu zaštitu, može učinkovito ostvarivati samo ako tijelo koje je donijelo rješenje navede razloge za to rješenje, koji se onda mogu pobijati u obrani žaliteljevih prava i na zakonu zasnovanih interesa. Bez upućenosti u te razloge onemogućeno je ili bitno otežano učinkovito korištenje ustavnim pravom na žalbu odnosno drugu pravnu zaštitu. Samo građanin kojemu su razlozi rješenja poznati može ga uspješno pobijati, a isto tako i doći do uvjerenja o bezizglednosti žalbe protiv tog rješenja, čime se pridonosi načelima efikasnosti i ekonomičnosti postupka.

Obrazloženje određenog rješenja učvršćuje načelo zakonitosti te djeluje protiv eventualne samovolje i proizvoljnosti. Preko obrazloženja najlakše se utvrđuje da li se je upravno tijelo vodilo načelom zakonitosti i postupalo tako da u vođenju postupka i u odlučivanju strankama omogućuje da što lakše zaštite svoja prava, vodeći računa i o tome da ostvarenje njihovih prava ne bude u suprotnosti sa zakonom utvrđenim javnim interesom.

Prema odredbi članka 26. Ustava svi su građani i stranci jednaki pred sudovima i drugim državnim i inim tijelima koja imaju javne ovlasti, a prema odredbi članka 16. Ustava, slobode i prava mogu se ograničiti samo zakonom da bi se zaštitila sloboda i prava drugih ljudi te pravni poredak, javni moral i zdravlje.

Stajalište je ovog Suda da se nenavođenjem razloga za određeno rješenje vrijeđa navedena ustavna odredba članka 26., jer su u povoljnijem položaju pred sudovima i drugim državnim i inim tijelima, koja imaju javne ovlasti, osobe koje se žale protiv pojedinačnih akata što sadrže i razloge na kojima se zasnivaju, od onih osoba koje su prisiljene štiti svoja prava pravnim sredstvima protiv pojedinačnih akata što ne sadrže obrazloženje. I dalje, zakonom se - i to samo zakonom - mogu ograničiti ustavna prava pod uvjetima sadržanim u članku 16. Ustava. U svezi s ovim ograničenjem pred Sud se je postavilo pitanje da li se nenavođenje razloga u pojedinačnim aktima može opravdati zaštitom pravnog poretka o kojem je riječ u odredbi članka 16. Ustava. Stajalište je Suda niječno; pravni poredak upravo se narušava propisivanjem ovakvih ograničenja."

Članak 265.

NEDOPUŠTENOST ŽALBE PROTIV OBAVIJESTI DA NEMA POTREBE UKIDANJU ILI IZMJENI RJEŠENJA UZ PRISTANAK ILI NA ZAHITJEV STRANKE, NIJE U NESUGLASJU S ODREDBOM ČLANKA 18. STAVKA 1. USTAVA REPUBLIKE HRVATSKE.

(Rješenje Ustavnog suda Republike Hrvatske, broj: U-I-1072/1994 od 23. listopada 1996.)

Iz obrazloženja:

"Podnositelj prijedloga predlaže pokretanje postupka za ocjenu ustavnosti odredbe navedene u izreci (članak 265. stavak 2. Zakona o općem upravnom postupku) prema kojoj: 'Uz uvjete iz stavka 1. ovog članka, a na zahtjev stranke

može se ukinuti ili izmijeniti i pravomoćno rješenje koje je nepovoljno za stranku. Ako organ nađe da nema potrebe da se rješenje ukine ili izmijeni, dužan je o tome obavijestiti stranku.⁷

Suglasnost citirane odredbe s Ustavom osporava se sa stajališta odredbe članka 18. stavka 1. Ustava, kojom je zajamčeno pravo na žalbu protiv pojedinačnih pravnih akata donesenih u postupku prvog stupnja pred sudom ili drugim ovlaštenim tijelom.

Prijedlog za pokretanje postupka Sud nije prihvatio.

Osporena odredba odnosi se na ukidanje i mijenjanje pravomoćnog rješenja uz pristanak ili na zahtjev stranke, i njome je uređen jedan od slučajeva o kojima je riječ u odredbi članka 12. Zakona o općem upravnom postupku. Prema toj odredbi rješenje protiv kojeg se ne može izjaviti žalba niti pokrenuti upravni spor (pravomoćno rješenje), a kojim je stranka stekla određena prava, odnosno kojim su stranci određene neke obveze, može se poništiti, ukinuti ili izmijeniti samo u slučajevima koji su zakonom predviđeni. Dakle, osporena odredba uređuje izvanredni pravni lijek nakon kojega, ako upravno tijelo donese novo rješenje, može se protiv njega - pod uvjetima iz članka 265. stavka 5. - izjaviti žalba, a ako nadležno upravno tijelo nađe da nema potrebe da se rješenje ukine ili izmijeni, ono ne donosi upravni akt, već stranku o tome samo obavještava.

Stajalište je ovog Suda da odredba prema kojoj se protiv takve obavijesti ne može uložiti žalba nije nesuglasna Ustavu, jer se ustavno pravo na žalbu u postupcima ove vrste ostvaruje putem žalbe protiv ranijeg ili novog pojedinačnog upravnog akta donijetog u postupku prvog stupnja.”

Zakon o upravnim sporovima (Narodne novine broj 53/91, 9/92 i 77/92)

Članak 29.

PODNOŠITELJU USTAVNE TUŽBE NIJE POVRIJEĐENO USTAVNO PRAVO IZ ČLANKA 34. USTAVA, JER O TOM PRAVU NIJE NITI RASPRAVLJANO, BUDUĆI DA JE TUŽBA U UPRAVNOM SPORU ODBAČENA KAO NEPOTPUNA.

(Odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, broj: U-III-59/1994 od 10. svibnja 1995.)

Iz obrazloženja:

“Rješenje Upravnog suda Republike Hrvatske za koje se tvrdi da je njime povrijeđeno podnositelju ustavne tužbe po njemu navedeno pravo zajamčeno Ustavom Republike Hrvatske, doneseno je nakon što je podnositelj ustavne tužbe pozvan rješenjem istoga suda od 16. ožujka 1993. godine da tužbi priloži rješenje protiv kojega je pokrenuo upravni spor. Ovom rješenju podnositelj ustavne tužbe nije udovoljio.

Slijedom izloženog Upravni sud Republike Hrvatske je zbog nepotpunosti tužbe u upravnom sporu istu odbacio temeljem odredbe članka 29. stavka 2. Zakona o upravnim sporovima (‘Narodne novine’ broj 53/91). Time spomenuti sud nije ni posredno raspravljao niti odlučivao o Ustavom Republike Hrvatske zajamčenom pravu na nepovredivost doma (članak 34. stavak 2.), pa to pravo podnositelju ustavne tužbe i nije povrijedio.”

Članak 29.

1. PODNOŠITELJU USTAVNE TUŽBE POVRIJEĐENO JE USTAVNO PRAVO IZ ČLANKA 19. STAVKA 2. USTAVA, ODLUKOM NADLEŽNOG TIJELA KOJOM SE ODBACUJE TUŽBA PODNOŠITELJA KAO NEUREDNA RADI PROPUŠTANJA DOSTAVE JOŠ DVA PRIMJERKA OSPORAVANOG AKTA. 2. PROPUST PODNOŠITELJA USTAVNE TUŽBE GLEDE DOSTAVE DVA PRIMJERKA OSPORAVANOG UPRAVNOG AKTA NE SMATRA SE PRETPOSTAVKOM ZA ODBAČAJ TUŽBE IZ ČLANKA 29. STAVKA 2. ZAKONA O UPRAVNIM SPOROVIMA.

(Odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, broj: U-III-1063/1995 od 20. prosinca 1995.)

Iz obrazloženja:

“Prema odredbi članka 27. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima u tužbi se mora navesti ime i prezime, zanimanje i mjesto stanovanja, odnosno naziv i sjedište tužitelja, upravni akt protiv kojeg je tužba upravljena, kratko izlaganje zbog čega se tuži te u kojem se pravcu i opsegu predlaže poništavanje upravnog akta.

Uz tužbu se mora podnijeti upravni akt u izvorniku ili prijepisu, s time da je tužitelj uz tužbu, u smislu stavka 3. iste odredbe, dužan podnijeti po jedan prijepis tužbe i priloga za tuženo upravno tijelo i za svaku zainteresiranu osobu, ako takvih ima.

Upravni sud može, temeljem ovlasti iz odredbe članka 29. stavka 2. Zakona o upravnim sporovima, odbaciti tužbu kao neurednu ako su nedostaci tužbe takvi da sprečavaju rad suda, a tužitelj te nedostatke u ostavljenom roku nije uklonio, ako ne nađe da je osporeni upravni akt ništav.

Tužitelj je u tužbi naveo sve bitne podatke propisane odredbom članka 27. Zakona o upravnim sporovima, osim primjerka upravnog akta, te je pozvan da dostavi dva primjerka rješenja koji su predmet tužbe. Dopisom je odgovorio da zbog svog slabog socijalnog statusa i nedostatka prihoda nije u mogućnosti dostaviti tražene primjerke rješenja.

Propust podnositelja ustavne tužbe da dostavi dva primjerka osporavanog akta u ovom slučaju nije, po stajalištu ovog Suda, zakonska pretpostavka za odbacaj tužbe u smislu članka 29. stavka 2. Zakona o upravnim sporovima.

Naime, ne može se smatrati da tužba sadrži nedostatak koji sprečava rad suda ako je u tužbi naznačen naziv tijela koje je donijelo osporeni upravni akt, datum donošenja upravnog akta i broj pod kojim je upravni akt donijet, bez obzira na to što sâm upravni akt nije priložen uz tužbu, a niti dostavljen po nalogu suda.

Tužitelj u tužbi, označavanjem naziva upravnog tijela koje je donijelo osporeni akt te označavanjem poslovnog broja pod kojim je upravni akt donesen i označavanjem datuma kada je upravni akt donesen, u cijelosti identificira osporeni upravni akt protiv kojeg podnosi tužbu tražeći sudsku zaštitu u upravnom sporu, pa tužba nema takve nedostatke koji bi sprečavali rad suda.

Ustav Republike Hrvatske u članku 19. stavka 2., na koji se podnositelj ustavne tužbe poziva, jamči sudsku kontrolu zakonitosti pojedinačnih akata upravnih vlasti i tijela koja imaju javne ovlasti.

Time što je Upravni sud, pogrešnom primjenom članka 29. stavka 2. Zakona o upravnim sporovima, odbacio tužbu M. K. navedenim rješenjem, povrijedio je podnositelju tužbe ustavno pravo iz članka 19. stavka 2. Ustava Republike Hrvatske, pa je stoga, temeljem članka 59. stavka 1. Poslovnika Ustavnog suda Republike Hrvatske ('Narodne novine', br. 29/94) u odnosu na rješenje broj: Us-13328/93-3 od 23. lipnja 1994. godine, ustavnu tužbu valjalo usvojiti i riješiti kao u izreci..."

Članak 29.

NE MOŽE SE SMATRATI DA TUŽBA SADRŽI NEDOSTATAK KOJI SPREČAVA RAD SUDA AKO JE U TUŽBI NAZNAČEN NAZIV TIJELA KOJE JE DONIJELO OSPORENI UPRAVNI AKT, DATUM DONOŠENJA UPRAVNOG AKTA I BROJ POD KOJIM JE UPRAVNI AKT DONIJET, BEZ OBZIRA NA TO ŠTO SÂM UPRAVNI AKT NIJE PRILOŽEN UZ TUŽBU, KAD SE SAM UPRAVNI SUD ZADOVOLJIO ODGOVOROM TUŽENOG TIJELA DA OSPORENI AKT NE BI POMOGAO ZA DONOŠENJE ODLUKE.

(Odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, broj: U-III-795/1994 od 3. listopada 1997.)

Iz obrazloženja:

"Tužiteljica u dopuštenoj i pravodobnoj ustavnoj tužbi navodi da je točno da ona nije priložila rješenje, doneseno u postupku čiju obnovu traži, ali da ona unatoč višekratnim pokušajima nije od nadležnog tijela uspjela pribaviti to rješenje, a isto tijelo nije ga dostavilo ni Upravnom sudu po njegovom pozivu..."

U konkretnom slučaju tužiteljica je u tužbi navela sve bitne podatke propisane odredbom članka 27. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima, ali nije priložila primjerak upravnog akta. Upravni sud zatražio je spis predmeta od tuženog tijela, koje mu, međutim, osporeni akt nije dostavilo, već ga je dopisom obavijestilo da mu utvrđenja u tom spisu ne bi pripomogla za donošenje odluke, nakon čega je Upravni sud odbacio prijedlog za obnovu postupka upravo iz razloga što tužiteljica nije priložila primjerak osporenog upravnog akta.

Prema stajalištu ovog Suda, propust podnositeljice ustavne tužbe da uz tužbu Upravnom sudu priloži osporeni akt nije, u konkretnom slučaju, zakonska pretpostavka za odbačaj tužbe temeljem odredbe članka 29. stavka 2. Zakona o upravnim sporovima. Naime, ne može se smatrati da tužba sadrži nedosta-

tak koji sprečava rad suda ako je u tužbi naznačen naziv tijela koje je donijelo osporeni upravni akt, datum donošenja upravnog akta i broj pod kojim je upravni akt donesen, bez obzira na to što upravni akt nije priložen uz tužbu. Ovo posebno stoga što se i sam Upravni sud zadovoljio gore navedenim odgovorom tuženog tijela, budući da ga nije ponovno pozvao da dostavi osporeni akt.

Tužiteljica je u tužbi označila tijelo koje je donijelo osporeni akt, označila je klasu i urudžbeni broj tog akta i datum njegovog donošenja, čime je u cijelosti identificirala upravni akt protiv kojeg je podnijela tužbu tražeći sudsku zaštitu u upravnom sporu pa se nije moglo uzeti da tužba sadrži takve nedostatke koji bi sprečavali rad suda po tužbi.

Ustav Republike Hrvatske u članku 19. stavku 2., na čiju povredu tužiteljica ukazuje, jamči sudsku kontrolu zakonitosti pojedinačnih akata upravnih vlasti i tijela koja imaju javne ovlasti.

Time što je Upravni sud odbacio prijedlog za obnovu postupka, iako je tužiteljica u potpunosti označila akt donesen u postupku čiju obnovu traži, povrijedio je tužiteljici ustavno pravo iz članka 19. stavka 2. Ustava Republike Hrvatske."

Članak 39.

UPRAVNI SUD MOŽE SAM UTVRDITI ČINJENIČNO STANJE I NA
PODLOZI TAKO UTVRĐENOG ČINJENIČNOG STANJA DONIJETI
PRESUDU ODNOSNO RJEŠENJE, SAMO POD PRETPOSTAVKAMA I
U POSTUPKU PREDVIĐENOM U ČLANKU 39. ST. 3. I 4. ZAKONA O
UPRAVNIM SPOROVIMA.

(Odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, broj: U-III-194/1995 od 22. studenoga 1995.)

Iz obrazloženja:

"Kao što je već naprijed navedeno, prvostupanjsko tijelo je odbilo podnositeljicu ustavne tužbe za primitak u hrvatsko državljanstvo iz razloga što podnositeljica ustavne tužbe u momentu podnošenja zahtjeva nije imala prijavljen boravak na području Republike Hrvatske u trajanju od 5 godina.

Međutim, podnositeljica ustavne tužbe, kako to proizlazi iz dokumentacije, nije to niti tvrdila, već je naprotiv zatražila primitak u hrvatsko državljanstvo temeljem članka 16. Zakona o hrvatskom državljanstvu, a što nedvojbeno proiz-

lazi i iz izjave od 27. lipnja 1994. godine, koja se nalazi u spisu Ministarstva unutarnjih poslova, a da o tom zahtjevu prvostupanjsko tijelo nije rješavalo.

Prema tome, odbivši zahtjev za primitak u hrvatsko državljanstvo temeljem članka 8. stavka 1. točke 3. Zakona o hrvatskom državljanstvu nadležno državno tijelo povrijedilo je zakon na štetu podnositeljice ustavne tužbe, jer se o njezinom zahtjevu nije odlučivalo u skladu sa zakonskom odredbom na temelju koje je zahtjev postavljen.

Nesporno je da je Upravni sud Republike Hrvatske pokušao otkloniti te nedostatke i u osporenoj presudi raspravio i o zahtjevu podnositeljice ustavne tužbe temeljenim na članku 4. i 16. Zakona o hrvatskom državljanstvu, ali je na taj način povrijedio i načelo zakonitosti.

Naime, temeljem članka 39. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima ('Narodne novine', broj 53/91, 9/92) Upravni sud Republike Hrvatske je trebao riješiti spor na podlozi činjenica koje su utvrđene u upravnom postupku, a u konkretnom slučaju Upravni sud je rješavao o činjenicama koje nisu raspravljane u prvostupanjskom postupku.

Upravni sud može doduše i sam utvrditi činjenično stanje, ali samo pod pretpostavkom i u postupku predviđenom u članku 39. stavku 3. i 4. Zakona o upravnim sporovima, ali to u konkretnom slučaju nije učinio.

Takvim postupanjem upravno tijelo i Upravni sud Republike Hrvatske povrijedili su na štetu podnositelja ustavne tužbe ustavna prava iz članka 19. stavka 1. Ustava Republike Hrvatske, to jest da pojedinačni akti državne uprave i tijela koja imaju javne ovlasti moraju biti utemeljeni na zakonu."

Članak 39.

AKO BI PONIŠTENJE OSPORENOG UPRAVNOG AKTA PREMA STAVKU 2. ČLANKA 39. ZAKONA O UPRAVNIM SPOROVIMA I PONOVRNO VODENJE POSTUPKA KOD NADLEŽNOG TIJELA IZAZVALO ZA TUŽITELJA ŠTETU KOJA BI SE TEŠKO MOGLA POPRAVITI, ILI AKO JE NA TEMELJU JAVNIH ISPRAVA ILI DRUGIH DOKAZA U SPISIMA PREDMETA OČITO DA JE ČINJENIČNO STANJE DRUKČIJE OD ONOGA UTVRĐENOG U UPRAVNOM POSTUPKU, ILI AKO JE U ISTOM SPORU VEĆ JEDNOM PONIŠTEN UPRAVNI AKT, A NADLEŽNI ORGAN NIJE U POTPUNOSTI POSTUPIO PO

PRESUDI, SUD MOŽE I SAM UTVRDIRI ČINJENIČNO STANJE I NA
PODLOZI TAKO UTVRĐENOG ČINJENIČNOG STANJA DONIJETI
PRESUDU ODNOSNO RJEŠENJE.

(Odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, broj: U-III-905/1997 od 25. veljače
1998.)

Iz obrazloženja:

“Spomenutom presudom odbijena je tužba podnositeljice ustavne tužbe protiv rješenja Ministarstva unutarnjih poslova, broj: 511-01-42-UP/I-8/4419/1-95 od 20. srpnja 1995., kojim je odbijen njezin zahtjev za primitak u hrvatsko državljanstvo jer da nema prijavljen boravak pet godina u Republici Hrvatskoj.

Tužiteljica u dopuštenoj i pravodobnoj ustavnoj tužbi u bitnom navodi da je ona ispunjavala sve zakonske pretpostavke za prijem u hrvatsko državljanstvo, da ne stoji tvrdnja iz akta od 11. svibnja 1995. da ona nema prijavljeno prebivalište na području S., jer da je iz same evidencije vidljiva činjenica da je ona bila prijavljena u Gradu S. do 6. lipnja 1996...

U konkretnom slučaju spomenutim rješenjem Ministarstva unutarnjih poslova tužiteljica je odbijena sa zahtjevom za prijem u hrvatsko državljanstvo, jer da nema prijavljen boravak pet godina na teritoriju Republike Hrvatske, pa je i Upravni sud Republike Hrvatske osporavanom presudom odbio njezinu tužbu protiv tog rješenja, jer da je iz izvješća Ministarstva unutarnjih poslova, Policijske uprave sisačko-moslavačke, Odjela za upravne poslove i strance, broj: 511-10-05/13-9734/95 od 11. srpnja 1995. godine, razvidno da tužiteljica nema prijavljeno prebivalište na području S.

Međutim, tužiteljica je prije no što je Upravni sud Republike Hrvatske odlučio o njezinoj tužbi, dostavila tom Sudu dana 26. kolovoza 1996. presliku uvjerenja o prebivalištu, izdanog od Policijske uprave sisačko-moslavačke, broj: 511-10-40-04-3-7888/96, od 31. srpnja 1996., koje sadrži podatak da je tužiteljica imala prijavljeno prebivalište u S., Trg 22. lipnja 11, od 28. svibnja 1968. do 5. lipnja 1996.

To uvjerenje nalazi se i u spisu predmeta Upravnog suda Republike Hrvatske, međutim u osporavanoj presudi taj se Sud na njega ne osvrće niti ga uopće spominje, što je trebao učiniti u smislu svojih ovlasti iz članka 39. st. 2. i 3. Zakona o upravnim sporovima (‘Narodne novine’, br. 53/91, 9/92 i 70/92).

Iz navedenog proizlazi da je presuda kojom je odbijena tužba podnositeljice ustavne tužbe protiv rješenja kojim je odbijen njezin zahtjev za prijem u hrvatsko državljanstvo donesena na pretpostavci da ona nije u trenutku podnošenja zahtjeva imala prijavljeno prebivalište pet godina, a koja pretpostavka u postupku nije nedvojbeno utvrđena.

Dakle, u sklopu okolnosti pod kojima se rješavalo o prijemu tužiteljice u hrvatsko državljanstvo, pravilno i potpuno utvrđenje činjenica izravno bi utjecalo na ostvarenje ustavnog prava koje sve građane i strance izjednačava pred sudovima i drugim tijelima koja imaju javne ovlasti.

Slijedom navedenog ovaj Sud utvrđuje da je tužiteljici povrijeđeno ustavno pravo jednakosti stranaca pred sudovima i drugim državnim i inim tijelima koja imaju javne ovlasti, kako je ono utvrđeno u članku 26. Ustava Republike Hrvatske."

Priredio Zlatan Turčić*

* Zlatan Turčić, dipl. pravnik, viši (pravni) savjetnik, Ustavni sud Republike Hrvatske